

LIBRIS

We know
books.

Pr. Alexandru Torik

FLAVIAN

SPOVEDANIA UNUI TRECĂTOR

*Scenariu pentru un film
care nu trebuie neapărat turnat*

Traducere din limba rusă:
Eugen Diaconu

editura
Σοφία

București

SCENA 1

Seară. Iarnă. Întuneric. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu capul descoperit, într-o jachetă scumpă, descheiată, iese pe ușa maternității. Aprinde o țigară, țigara se rupe în mâna lui, aprinde alta, se stinge și aceea, o aruncă și înjură. După ceva vreme în această stare, dă din mână și se îndreaptă spre parcare. Trece printre rândurile de mașini, nu o găsește pe a lui, iar înjură, apoi scoate telecomanda și apasă butonul. O mașină scumpă de pe banda următoare clipește și țiuie. Bărbatul se îndreaptă spre aceasta, deschide portiera cu o mișcare bruscă, se așază și pornește motorul.

Un cadru larg cu fața bărbatului – proaspăt bărbierită –, puțin dezamăgit și supărat. Iese brusc din parcare, aproape ciocnindu-se de o altă mașină.

SCENA 2

Același bărbat conduce mașina. Gonește de-a lungul unui drum de provincie. Sentimentele alternează pe fața lui – disperare, furie, neputință. Apoi aproape că plânge. Înjură furios pe cineva, după aceea lovește volanul cu pumnul, întoarce capul scrâșnind din dinți. Face manevre periculoase, depășește pe linie continuă, trece pe roșu la semafor, ajunge pe un drum de țară, pe unde gonește cu mare viteză.

În față, pe marginea drumului acoperit de zăpadă, apare o mașină cu luminile de avarie pornite, lângă ea un preot în vârstă, rotofei, cu o sutană și pe deasupra cu o jachetă tip „Alaska”, face semn cu mâna ca să fie ajutat. Bărbatul înjură, vrea să-l ocolească, dar o mașină ce se apropie din față îl forțează să oprească lângă preot. Motorul îi moare brusc. Bărbatul înjură din nou, încearcă să îl pornească, dar în zadar, încearcă iar și iar – același rezultat. Bărbatul înjură, lovește volanul cu pumnul, apoi își lasă mâinile și capul pe volan în semn de neputință. Este disperat. Ușa din dreapta se deschide ușor, preotul urcă în mașină și se așază pe scaunul din dreapta șoferului, punându-și imediat centura de siguranță.

LIBRIS

We know

– Dumnezeu să vă mântuiască! Dacă nu ați fi oprit, aș fi înghețat de tot aici. Stau în gerul ăsta de vreo patruzeci de minute! Și telefonul este mort, nici măcar nu pot suna pe cineva.

Omul ridică puțin capul, îl privește oarecum uimit pe pasagerul neașteptat.

– Patruzeci de minute? – se miră el. Și ce, nimeni nu a oprit?

– Nimeni! – dă preotul din cap. Oricum, sunt puține mașini care trec pe aici, drumul este local, nu e prea circulat!

– Dar cu mașina dumneavoastră ce s-a întâmplat? – se uită omul curios la preot.

– Mă tem că s-a „calat” motorul – răspunde preotul cu tristețe –, și doar m-au avertizat la ultima revizie, dar eu ... tot am sperat că va mai ține o vreme! Recunosc că aici am greșit! Speranța mea a fost în zadar, se pare... Dar pe dumneavoastră, să-mi fie cu iertare, cum vă cheamă?

– Mihail Ivanovici! – bărbatul întinse mâna către preot. Dar pe dumneavoastră?

– Părintele Flavian! – preotul strânse calm mâna întinsă. Mergeți cumva în direcția satului Pokrovskoe, Mihail Ivanovici?

– Puțin mai departe, dar trec pe acolo – răspunde Mihail Ivanovici. Spuneți-mi Mihail, bine, părinte Flavian?

LIBRIS

We know

– Bine! – răspunse preotul cu simplitate. Atunci, Mihail, să mă lăsați la intersecția cu satul Pokrovskoe, iar de acolo voi merge pe jos, că nu sunt decât doi kilometri.

– Ei, se poate, părinte Flavian?! – Mihail își flutură mâna. Vă voi duce până la Pokrovskoe, fără probleme! Numai să pot porni mașina...

Apoi întoarse cheia în contact și mașina porni imediat.

– Oho! A pornit „la sfert”! – zâmbi preotul. De ce, aveți probleme cu pornirea?

– Am... – îl privi oarecum mirat Mihail pe preotul de lângă el.

Mașina plecă de pe loc. Mihail îi întinse telefonul lui Flavian:

– Părinte Flavian, sunați de pe telefonul meu unde aveți nevoie.

– Să te mântuiască Hristos, frate Mihail! – își făcu semnul crucii preotul.

Formează apoi numărul:

– Alo, Semion! Dumnezeu să te binecuvânteze! Ascultă, m-am avariat puțin chiar lângă De-
adkovo, te rog să mergi cu Iura să vedeți despre ce e vorba! Tu ai o cheie de rezervă de la mașină. Dacă e nevoie, o remorcați voi... Păi, s-a descăr-
cat. Acum un om bun mă duce acasă, sun de pe telefonul lui... Bine! Ne vedem...

SCENA 3

*Acțiași oameni. Vorbesc în mașină în timpul mer-
sului.*

– Părinte Flavian! – Mihail se întoarce către
preot. Vă pot întreba ceva?

– Desigur! – încuviință din cap. Întrebați!

– Păi, spuneți-mi, ca un profesionist în dome-
niul dumneavoastră, de ce îi pedepsește Dum-
nezeu pe oamenii buni, fără de păcate?

– Nu au păcate, ziceți? – preotul se uită la el,
ridicând puțin din sprâncene. Unde ați întâlnit
astfel de oameni, care nu au păcate?

– Ei bine, eu, de exemplu! – răspunde Mi-
hail. În afară, firește, de lucrurile mărunte, cât
privește afacerile... dar acesta e cazul tuturor, în
afaceri nu se poate altfel! Însă nu am ucis, nu am
jefuit pe nimeni! Primei soții i-am plătit pensia
alimentară cu regularitate până a crescut fiica
noastră! De ce mă pedepsește El?

– Dar ce, aveți vreun necaz? – preotul se în-
toarse spre el și-l privi cu atenție.

– Ei, cum să vă zic eu! – Mihail continuă de
parcă nu l-ar fi auzit pe părintele Flavian, ridi-

când tonul din ce în ce mai mult. Dar pe Sonia mea, pe Sonia, soția mea, de ce o pedepsește astfel? Ea este un înger fără de păcat! Merge la biserică de sărbători, aprinde lumânări, dă bani pentru biserică. Cu ce I-a greșit lui Dumnezeu? Dacă El este atât de bun, de ce Se poartă așa cu ea?

Mihail nu rezistă, fața i se crispează, suspină, continuând să țină volanul și să conducă.

– Mihail, trageți mașina pe dreapta! – spuse părintele Flavian calm, dar hotărât. Vedeți, în fața noastră e un loc pe dreapta, parcați acolo!

Mihail își șterse lacrimile cu dosul mâinii, parcă ascultător, fără să oprească motorul mașinii. Preotul se întoarse cu totul spre el.

– Spuneți-mi: care este necazul dumneavoastră?

– Necazul! O, la naiba, necazul! – Mihail lovește disperat volanul cu pumnul. Ei, pentru ce avem parte de una ca asta?!

Preotul îl privește tăcut, așteaptă să se liniștească. Mihail își vine în fire și inspiră adânc.

– De opt ani Sonia și cu mine așteptăm acest copil! Am fost la toți medicii, chiar și la babe, am făcut tratament de mai multe ori, dar nimic nu a funcționat, nu rămânea însărcinată și gata! Apoi, brusc, a rămas! Firește, s-a întâmplat de la sine, natural! Așa a fost!

– Așa a fost? – părintele Flavian se uită la Mihail. Ei, bine...

– Sonia simțea că zboară în timpul sarcinii, nu o mai văzusem atât de fericită până atunci, și eu însumi eram fericit asemenea unui copil, cu atât mai mult că ecografia arăta că este băiat, și eu visam să am un fiu... Ei, spuneți-mi, chiar este păcat să te bucuri așa?

– Nu este păcat să te bucuri de un copil! – părintele Flavian clătină din cap.

– Atunci de ce?! Ah! O întrebare fără sens! – Mihail se apucă cu mâinile de cap. Astăzi consultația a arătat că pruncul are un defect cardiac congenital incurabil... Și este deja timpul ca Sonia să nască. Am internat-o în spital, ca să se pregătească pentru naștere, astfel încât totul să meargă bine. I-am pregătit o rezervă, am plătit mulți bani pentru asta, ca totul să fie examinat așa cum ar trebui înainte de naștere... Au spus că astfel de copii nu supraviețuiesc după naștere, în cel mai bun caz rămân invalizi și chiar și aceasta doar pentru o perioadă scurtă, fiindcă mor în copilărie... Doamne! De ce ni se întâmplă nouă una ca asta?!

– Mihail, este o întrebare retorică sau chiar vreți să aflați răspunsul la ea? O manifestare a trăirilor dumneavoastră? – preotul se uită serios la Mihail.

Mihail își întoarce capul spre el, se uită în ochii lui, apoi privește în altă parte, gânditor.

– Da, poate că... Probabil că vreau să înțeleg ce se întâmplă!

Părintele Flavian îl apucă pe șofer de antebraț.

– Atunci avem un subiect pentru o conversație serioasă. Vă grăbiți tare acum?

– Nu, nu mă grăbesc deloc – Mihail se întoarce către părintele Flavian. Mă îndrept spre vila din afara orașului, ca să fiu sincer. Aș fi vrut să mă îmbăt acolo până când mi-aș fi pierdut cunoștința, ca să uit de toate astea cel puțin pentru o vreme...

– Atunci, porniți mașina! Până la Pokrovskoe sunt cam șapte kilometri! – preotul se așează din nou cu fața către parbriz. Mergem la casa parohială, bem un ceai împreună și vorbim pe îndelete. Apoi, dacă dorința va mai stăruia, mergeți la vilă și îmbățați-vă. Sunteți de acord?

– De acord...

Mihail pornește mașina și continuă drumul.